

Čís. 11340.

Dal-li dlužník věřiteli cenné papíry, složené jako kauce u pokladny státního úřadu, do zástavy a odevzdal mu na důkaz toho depositní stvrzenky pokladny státního úřadu, opatřené záznamem: »Jistotu vydáme jen tehdy, bude-li nám tato stvrzenka vrácena«, nabyl věřitel zástavního práva na cenných papírech symbolickou tradicí, a zároveň i práva, by mu byly jako ruční zástava vydány, až zanikne zástavní právo státního úřadu, vykáže-li se depositní stvrzenkou. Tomuto právu věřitele na vydání cenných papírů není na závadu, že nárok dlužníka na jejich vydání byl napotom zabaven ve prospěch jiných věřitelů, aniž, že cenné papíry byly pak státním úřadem složeny k soudu.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1932, Rv I 1904/30.)

Žalobou, o níž tu jde, žalobce, tvrdě, že mu k cenným papírům a k hotovosti poddlužníkem na soud složeným přísluší nárok na vydání, pokud se týče přednější zástavní právo, domáhal se na těch, kdo si jako vymáhající věřitelé pro své pohledávky vymohli na cennosti exekuční zástavní právo, pokud se týče zabavili a si přikázati dali nárok na jejich vydání, by svolili, by cennosti byly (žalobci) vydány. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Nižší soudy zjistily, že Jaroslav K. dal žalobci kauci, cenné papíry, složené jako kauce u pokladny loterního ředitelství v Praze, do zástavy a odevzdal mu na důkaz toho depositní stvrzenky pokladny loterního ředitelství, jež jsou opatřeny záznamem: »Jistotu vydáme jen tehdy, bude-li nám tato stvrzenka vrácena«. Tím nabyl žalobce zástavního práva na těchto cenných papírech symbolickou tradicí podle §§ 452 a 427 obč. zák., neboť depositní stvrzenky, opatřené onou doložkou jest počítati k listinám uvedeným v § 427 obč. zák. Tím však nabyl žalobce též práva, by byly cenné papíry jako ruční zástava vydány, až zanikne zástavní právo loterního ředitelství, vykáže-li se depositní stvrzenkou. Vymáhající věřitelé zabavili nárok K-ův na vydání cenných papírů. Mají tedy jen ta práva, která měl K. Ten však práva na vydání neměl, neboť postoupil je žalobci tím, že dav mu cenné papíry do zástavy, vydal mu i stvrzenky, na jejichž držení a vrácení bylo právo na vydání závislé. Toto právo přísluší tedy jen žalobci a proto právem o vydání žaluje. Na tom nebylo složením papíru k soudu nic změněno, poněvadž toto složení nemůže na práva žalobcova míti vliv.

Čís. 11341.

Advokátní tarif.

Jednání v zajišťovacích věcech podle druhého dílu exekučního řádu jest odměniti podle položky 2 III. advokátního tarifu jako jednání v exekučním řízení.

Podle § 17 (2) adv. tarifu neodměňují se vícepráce, mající důvod v přílišné rozvlácnosti písemných podání.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1932, Rv I 2039/30.)

Žalující advokát zastupoval žalovaného v jeho sporu o rozlukou manželství a v řízení o prozatímním opatření ve spojitosti s rozlukovou rozepří. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení palmáře. O b a n i ž š í s o u d y přisoudily žalobci jen část zažalované odměny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl žalobcovu dovolání a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Nižší soudy právem uznaly, že jednání ve věcech zajišťovacích podle druhého dílu exekučního řádu jest odměniti podle položky 2, III. advokátního tarifu jako jednání v exekučním řízení, nikoliv podle položky 4. tohoto tarifu, kde jsou stanoveny odměny za určité práce v řízení civilním a trestním, nikoli v řízení exekučním nebo zajišťovacím. Jelikož byla za tyto práce přisouzena vesměs odměna nejvýše přípustná, nebylo třeba zkoumati, zda byla správná hodnota předmětu, z níž vycházely nižší soudy.

Za konference, ostatně neobyčejně četné, byly odměny správně upraveny podle hodnoty předmětu 10.000 Kč, při čemž se podotýká, že nebylo žalováno o placení výživného, nýbrž o rozlukou manželství. Pokud se dovolání odvolává na § 17 adv. tarifu, zdůraznil již odvolací soud, že tohoto předpisu bylo prvním soudem použito, a míní-li dovolání, že se tak nestalo měrou dostatečnou, stačí podotknouti, že případ o sobě ani skutkově, ani právnicky není zvlášť složitý a že podle § 17 (2) adv. tarifu se neodměňují vícepráce, mající důvod v přílišné rozvlácnosti písemných podání.

Čís. 11342.

Smlouva o výhradním odběru piva z určitého pivovaru není zásadně proti dobrým mravům, pokud jest v souladu se zdravým hospodářským stavem. Pro případné porušení povinnosti dodavatele dodati pivo dobré jakosti a za konkurenční ceny, může se odběratel domáhati na dodavateli nápravy způsobem vytčeným v občanském pokud se týče v obchodním zákoně; pouhá možnost tohoto porušení nečiní však smlouvu o odběru piva již proto nemravnou.

Domáhá-li se dodavatel piva zaplacení smluvní pokuty pro neodebírání piva, nelze proti jeho nároku namítati, že nenabídl v žalobě vzájemné plnění (dodání ledu). Upustil-li odběratel od odběru piva, nebyl dodavatel povinen pokračovati v dodávkách ledu, nýbrž mohl, upustiv od nich, čeliti sám případnému nároku odběratele, by dodával led, námitkou opřenu o § 1052 obč. zák.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1932, Rv I 88/31.)